

ŽIJÚ SPOLU, ALE NIKDY SA NESTRETLI...

CUDZINEC Z PAPIERA

IVICA ĎURICOVÁ

Ivica Ďuricová

CUDZINEC Z PAPIERA

Žijú spolu, ale nikdy sa nestretli...

Ivica Ďuricová

CUDZINEC Z PAPIERA

Copyright © Ivica Ďuricová

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná mechanickým, fotografickým či elektronickým spôsobom, ani vo forme fonografickej nahrávky. Nemôže byť uložená v systéme rešerší, prenášaná alebo iným spôsobom kopírovaná na verejné alebo súkromné použitie, s výnimkou stručných citácií včlenených do článkov a recenzií bez predošlého písomného súhlasu autorky a vydavateľstva.

Všetky postavy v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so žijúcimi alebo nežijúcimi osobami je čisto náhodná.

Jazyková korektúra: Mgr. Romana Kebísková, Anna Danišová

Dizajn obálky: Tomáš Kyška, www.webmax.sk

Ilustrácia na obálke: Tina Minor, www.tinaminor.com

Viac informácií o knihe nájdete na:

www.ivicaduricova.com

V roku 2019 vydalo vydavateľstvo ADLERVIA s.r.o.

1. vydanie

ISBN 978-80-972428-4-8 (PDF)

ISBN 978-80-972428-5-5 (epub)

ISBN 978-80-972428-6-2 (mobi)

Pre S.N. Ty vieš...

A tiež pre všetky ostatné úžasné ženy v mojom živote.

KAPITOLA 1

Preklínala som sa za ten inzerát. Alebo skôr jeho? Odkedy sa nast'ahoval do môjho bytu, nič nebolo tak, ako predtým. Namrzená som si vzala zo stola jeden sýto ružový sticker a nalepila som ho priamo doprostred mojej vysokej dubovej knižnice.

„Nedotýkať sa!!! Tak sme sa predsa dohodli. Alebo to nebolo dosť jasné?!“ napísala som naň. Vedela som, že si ten lístok nájde hneď v pondelok, keď sa znovu vráti a ja tu už nebudem. Potom som knihu vyloženú na stole vložila naspäť na jej presne určené miesto v knižnici. Nežne som pohladila jej chrbát a spomenula si na príbeh, ktorý rozprávala. Kútiky úst sa mi znovu zdvihli jemne nahor.

Hneď ako som vybavila túto neodkladnú povinnosť, konečne som zo seba zhodila sako a kabelku som uložila starostlivo na komodu v chodbe. Ved' čo spraví manažérka workoholička ako prvé, keď príde po celom týždni domov z iného mesta? Keď má za sebou 150 kilometrov za volantom a žiadny obed ani večeru? Samozrejme, ide upratať knihu do knižnice a napíše svojmu nájomníkovi podráždený odkaz.

Keď som sa konečne trochu upokojila a prestala po byte behať ako lev v klietke s úmyslom zistiť, čo všetko ešte mohol presunúť bez môjho povolenia, otvorila som chladničku a bezradne zistila, že v nej zasa nemám žiadne zásoby. Ešte stále som nebola prezlečená, no zároveň som ešte stále bola hladná. Vzala som teda do ruky telefón a otvorila Messenger.

JA: Večera u Giacoma?

NINA: Bože, mne sa fakt nechce, som unavená.

JA: Prosiím.

JA: Potrebujem k tomu aj dva deci ružového a tvoju pomoc.

NINA: Čo sa stalo?

JA: Vybral si knihu z knižnice!!!

JA: A som príšerne hladná.

NINA: :-DDD

JA: To nie je vtipné!

JA: Tak kedy?

NINA: Mňa z teba porazí.

NINA: O pol hodinu. Ale prídeš po mňa.

JA: Som u teba o 15 min.

NINA: #facepalm

Zatvorila som Messenger, znovu vzala kabelku z komody na chodbe a zabuchla za sebou dvere.

Svoj byt som milovala, ale trávila som v ňom veľmi málo času. Vzniklo to vlastne celkom spontánne, keď mi v jedno piatkové poobedie pred pár mesiacmi na mobile zasvietilo neznáme číslo. Takmer som ho nezdvihla. V ten deň sa mi už nechcelo pracovať, no predsa som sa prekonala. A hlas na druhej strane mi kompletne zmenil život.

O týždeň neskôr som časť svojich vecí sťahovala do Bratislavy. Našla som si tam už zariadený podnájom, aby som nič nemusela riešiť. Milovaný Trenčín sa mi opúšťal ťažko, no bolo to treba. Veď predsa nie navždy. Iba na rok. Tak znela dohoda. Jedna myšlienka mi však stále nedala spať. Čo bude s mojím bytom? Bude celý ten čas prázdny? Kto mi bude polievať kvety? Kto bude vetrať a vyberať schránku? Kto bude platiť za

ten osamelý priestor? To predsa nie je ekonomické a udržateľné. Nechcela som to nechať len tak. Lenže ak ho prenajmem, nebudem sa mať už kam na víkend vracat'. A ja som sa chcela vracat'! Nebudem predsa celý rok preč. Prenájom na týždeň bez víkendov? Kto už by len niečo také zobral? Sprostosť roka, ja viem. No aj tak som mala jeden večer pri pohári vína potrebu to vyskúšať. A tak som na Facebook zavesila „inzerát“.

Čaute kamaráti, keďže budem teraz rok žiť väčšinu času v Bratislave, hľadám si k sebe do Trenčína podnájomníka. Môže však u mňa bývať iba cez týždeň, nie cez víkendy. Neviete niekto o niekom? Nefajčiar, bez zvierat. Parkovacie miesto v podzemnej garáži. Píšte do správ, vd'aka.

Post mal pár lajkov a dva hlúpe komentáre. Nič produktívne. Po čase som naň zabudla. Stále ma však štvalo, že by som mala takto mrhať zdrojmi. Bolo to proti mojim životným princípom. Peniaze z prenájmu som nepotrebovala, potrebovala ich však moja duša bažiacca po poriadku. Potreboval ich môj mozog, ktorý vo všetkom hľadal analytický systém naplnenosti a efektivity využívania zdrojov.

Prešlo pár týždňov od môjho odchodu do Bratislavy a ja už som sa zmierila s tým, že môj byt bude počas týždňa celý rok prázdny. Post na Facebooku sa stratil v prepadlisku digitálnych dejín a ja som naň dávno nemyslela. Myslela naň však stále ona.

Moja priateľka Nina mala pamäť slona. A ak sa jej niečo v živote darilo veľmi dobre, bolo to spájanie ľudí. V hlave si držala vstupy, kto čo potrebuje. Vedela, že ja hľadám nájomníka a vedela aj to, že on hľadá byt. Dopyt sa preťal v ponuke s kľúčovým slovom „iba na týždeň“. A tak u

mňa zrazu začal bývať muž, ktorého som nikdy nevidela...

KAPITOLA 2

„Tortelloni pomodoro e basilico?“ spýtala sa čašníčka vyššia odo mňa aspoň o jeden a pol hlavy. Pozerala som sa na ňu až niekam do neba. Pán Boh pri mne totiž uplatnil zásadu, že „dobrého málo býva“.

„Pre mňa, ďakujem,“ zaštebotala Nina.

Druhý tanier obsluha automaticky položila pred o mňa. Dnes to boli hríbové ravioli. Obe sme milovali taliansku kuchyňu.

„Tak, kedy si sa mi chcela pochváliť s týmto?!“ Na jej čele sa zrazu objavila harmonika a jedno obočie jej vyletelo neprirodzene dohora. Nina vždy až príliš veľa gestikulovala. Nevedela sa ale naozaj hnevať, iba to hrala. Tak ako dnes, keď pred o mňa položila najnovšie vydanie Forbesu. „Šla som ráno do školy okolo stánku a skoro som odpadla. Nabudúce na mňa vyskočíš z chladničky?“ smiala sa. Potom trochu zvažnela. „Je to pecka... gratulujem, Lia.“

Usmievala som sa a nič som nevravela. Bola som na seba na chvíľku hrdá. Na stole pred o mnou ležal okrem chutnej večere aj magazín s mojou tvárou na titulke.

Prvá dáma slovenských financií. Podarí sa jej zachrániť krvácajúce zdravotníctvo? Tak znel nadpis na obálke aj pri článku vo vnútri.

„Liana Vizešová preberá opraty možno najdôležitejšieho reštrukturalizačného projektu v dejinách moderného Slovenska. Podarí sa mladej manažérke ozdraviť slovenské nemocnice natoľko, aby sa zbavili najväčších dlhov? Čo vieme o žene, ktorá je v zahraničí oceňovaná za prevratný výskum riadenia finančných tokov?“

„Prestaň to čítať nahlas, prosím ťa,“ zahriakla som ju. Nina si však

nedala povedať.

„Vizešová pôsobila od ukončenia ekonomickej univerzity v korporátnej sfére, kde sa vďaka svojej analytickej expertíze veľmi rýchlo prepracovala až na C-level. Po dvoch rokoch v kresle CFO oznámila odchod a vrhla sa do vôd konzultačnej činnosti, aby svoj výskum mohla aplikovať v takmer všetkých dôležitých nadnárodných spoločnostiach na našom trhu. *„Korporátne financie môžu pôsobiť ako veľká nuda, no iba do momentu, kým nezistíte, že s nimi viete čarovať. Čo sa stane, ak tu uberiem a tu pridám? Aký výsledok to prinesie, ak dám tomuto gulášu nové pravidlá?“* pýta sa oduševnene 34-ročná expertka, ktorá najskôr korporátne financie vymenila za konzultovanie na voľnej nohe, aby sa do tretice presunula do neziskového sektora.“ Nina na chvíľu prestala čítať, aby si odpila z ružového vína a vložila si do úst ďalšiu porciu chutnej talianskej večere. Kým prežúvala svoje tortelloni, mala som čas vstúpiť do jej monológu.

„Nie je to až také veľké terno, vieš? Je to len časopis,“ zľahčovala som. Dobré, na chvíľku som sa cítila ako hviezda, keď ma fotili v tom nablýskanom štúdiu a ja som mohla dve hodiny vyberať outfity s profesionálnou stylistkou. Nie nadarmo ma moja najlepšia priateľka volala „módna polícia“. Lenže hneď na druhý deň prišla opäť každodenná realita a tá nemá s glamour pózovaním pre biznisový magazín vôbec nič spoločné. Tu totiž už nejde o fazuľky. A o tom, kým ste, rozhoduje to, čo robíte, kým vás nikto nevidí.

„Som si istá, že toto veľké terno bolo,“ prehovorila Nina s plnými ústami a prstom ukázala na moju fotku cez celú A4-ku. Na tej fotke som bola opretá o stenu chrbtom, jednu nohu som mala mierne pokrčenú a úzke cigaretové nohavice odhaľovali čierne Louboutinky s červenou podrážkou.

Očká mi zasvietili ako keď malé dieťa zbadá čokoládovú šišku.

Nina vyprskla smiechom. „Módna polícia sa nezaprie.“

„Prestaňte s tým už všetky, nie je to vtipné!“ odvrkla som. Tá prezývka mi prischne už asi na veky. Dnes som ale nemala v úmysle dohadovať sa o tom, či má Nina zasa na sebe nemožné rifle, alebo či Forbes píše ódy na môj finančný výskum popri fotke v Louboutinkách. Dnes bolo dôležité niečo celkom iné!

„Takže, späť k téme, zlatko. Čo za zviera si to pustila do môjho bytu?!“ Tentokrát sa harmonika zjavila na mojom čele.

Nina sa uškrnula. „Nie je žiadne zviera, je to normálny chlap. S čím máš zasa problém?“

„Dovolil si vliezť mi do knižnice!!!“ Hneď, ako som to vyslovila, nezdravo sa mi zrýchlil dych. Bola som zasa rozčúlená.

„A čo ešte?“ spýtala sa Nina.

„Akože čo ešte?“ nechápala som.

„Čo ešte spravil inak ako ste sa dohodli? Nezabúdaj, že si ma prinútila nechať ho podpísať tú nemožnú *Dohodu spolubývajúcich*,“ bránila sa Nina.

„Nič... Všetko bolo na svojom mieste, kúpeľňa čistá, aj periny prezlečené, v kuchyni žiadne zvyšky a nikde ani stopa po chlpoch či vlasoch,“ skonštatovala som sucho. „Ale tá kniha!“

Nina len pokrútila hlavou. „Liana, ty ani netušíš, aké máš šťastie. Môj muž nie je schopný dať dolu veko záchodovej dosky, hoci mu s tým pílim uši osem rokov dokola. A to mi pred oltárom sľúbil, že so mnou bude naveky v dobrom aj v zlom. Tento ti podpísal iba obyčajný zdrap papiera a je stokrát zodpovednejší.“ V hlase mojej priateľky bolo cítiť skutočné

rozhorčenie. Veľmi rýchlo ho však zaliala ďalším hltom ružového.

„Vieš dobre, aká som háklivá na svoje knihy,“ ospravedľňovala som sa. Zároveň som však nemala v úmysle ustúpiť. „Čo je to vôbec za chlapa? Mám si naňho dávať pozor?“

„Nič ti nepoviem. Tak znela dohoda. Čím viac budeš vedieť, tým väčšmi budeš mať potrebu kontrolovať ho a strpčovať mu život. A ja ti nedovolím odplasiť mi môjho najlepšie platiaceho študenta. Je ti to jasné, však?“ Ten úsmev som už poznala. Rozpínal sa od ucha k uchu, no ani náhodou sa nedotýkal jej očí. Nina mi práve servírovala otvorenú vyhrážku s výrazom nevinného anjela. Keby nebola moja najlepšia kamarátka, asi sa jej aj začnem báť.

„Dobre, dobre...“ frflala som ďalej, „ale ten sticker tam ostane!“

Nina iba pokrútila hlavou. „Nechceš si aj všetky svoje knihy presťahovať dolu do pivnice ako ostatné veci, ktorých sa nik nemá dotýkať? Zamkni ich tam na sedem zámkov a ku dverám postav dvoch bodyguardov.“ Teraz už si zo mňa robila žarty.

Mne však úplne do smiechu nebolo. Začala som premýšľať o tom, či bola celá táto vec s čiastočným prenájmom vôbec dobrý nápad. Môžu jeden byt zdieľať dvaja ľudia, ktorí sa nikdy nevideli a nič o sebe nevedia? Dajú sa všetky tie hranice nastaviť tak, aby sa naše životy pretínali len minimálne? Tak sme to chceli. Ja, on i Nina. Nemali sme sa ani len čas stretnúť, a tak mu v prvý deň kľúče odovzdala Nina. Bola niečo ako môj AirBnB manažér.

„Mám mu niečo odkázať, keď príde v pondelok na hodinu? Dám mu ten pakt podpísať krvou, alebo tak?“ smiala sa.

„Ha-ha-ha,“ napodobnila som ju sarkasticky.

Zvyšok večere sa niesol v podobnej atmosfére. S Ninou sme sa rady podpichovali a bola to zábava. Ona milovala svoj malomestský život a ja som rada hrala veľkú hru. Každá sme boli úplne iná, no aj tak sme si perfektne rozumeli.

Keď som v ten večer prišla domov, zvolila som si schody miesto výtahu. Vyšla som celkom hore na siedme poschodie z podzemnej garáže a tak správne som sa pri tom zadýchala. Schody sú dobré na zadok, pomyslela som si, keď som už takmer hore zbožne pozerala na výtah. Vytiahla som kľúče z kabelky a nachystala si ich. Od môjho kráľovstva ma delilo už len pár schodov.

Keď som otvorila dvere a vstúpila dnu, zahalila ma známa vôňa. Každý dom či byt vonia inak. A často sa táto vôňa prenáša aj na veci. Keď vám napríklad kamoška požičia plátennú tašku, v ktorej vám doniesla hrozno z obaračky, aj po týždni spoľahlivo so zavretými očami viete, že patrí jej. Pretože vonia ako ona.

Môj byt ešte voňal novotou. Kúpila som ho v čase, keď som sa sťahovala z hlavného mesta späť do Trenčína. Udialo sa to celé tak náhodou. Prechádzala som autom jednou zo štvrtí na konci mesta a zbadala som novú výstavbu. Bola som zvedavá, tak som odbočila a zaparkovala. Na stavbe už nik nebol, no predsa len tu bol strážnik aj s veľkým psom. Pánko bol komunikatívny a zobral ma so sebou na obhliadku. Porozprával mi o stavbe a vzal ma aj dnu, bez prilby či reflexnej vesty. Keď som odchádzala, do ruky mi strčil vizitku obchodnej zástupkyne developera. Volala som jej hneď na druhý deň ráno. Bola to skrátka láska na prvý pohľad. Papiere som podpisovala v čase, keď ešte len osádzali okná. O necelé štyri mesiace som už mala v rukách kľúče a

začala zariad'ovať.

Nastalo krásne obdobie vyberania nábytku, nekonečných návštev presláveného obchodného domu na I a montovanie do noci. Ako decko som zbožňovala lego, teraz som mala lego pre dospelých. Trvalo mi asi dva mesiace, kým som mala všetko podľa svojich predstáv. Celému bytu dominovali zemité odtiene, biela káva, kryštál a striebro. A knihy. Všade museli byť knihy. Tie, ktorých sa nikto nesmel dotýkať... Ani on. A predsa to urobil.

KAPITOLA 3

Víkend ušiel ani neviem ako. Lenivú sobotu som strávila v posteli čítaním, v nedeľu som bola pozrieť rodičov a hneď potom som odchádzala do Bratislavy. Celý týždeň som od rána do večera trávila v kancelárii. Jedinú výnimku tvorila pravidelná ranná káva s mojou pravou rukou.

Kristián bol čerstvý absolvent Ekonomickej fakulty na Viedenskej univerzite a o miesto môjho asistenta bojoval ako lev. Niekedy som mala pocit, že mu môžem prikázať, aby mi vyleštil topánky a on by to urobil. Občas som sa rada bavila na ľud'och, veď trošku škodoradosti nezaškodí, však? Kristián bol ale neoceniteľný pomocník. Každé ráno som mala vždy na 100% pripravené všetky potrebné papiere, a potom sme ich spoločne preberali pri káve. V budove sme mali úžasnú malú tichú kaviarničku, doobedňajšie pracovisko tak bolo jasné. Bol to taký náš zaužívaný rituál.

Keď máte stres a veľa úloh, päť dní ubehne rýchlejšie, než si viete predstaviť. Z pondelka bol piatok a ja som v hlavnom meste zanechala Krisa, kávu, aj všetky papiere. Vracala som sa domov po diaľnici, ktorú už som poznala takmer naspamäť. Veľké hrbolce pred Hlohovcom, ostrá zákruta pred Novým Mestom, sklenená ochranná stena pri Beckove. Rada som šoférovala. Upokojovalo ma to a šlo mi to akosi automaticky. Odkedy som bola na voľnej nohe, najazdila som za klientmi tisíce kilometrov. Šoférovanie znamenalo chvíľu sa nesústrediť na nič, iba na premávku, krajinu okolo a dobrú hudbu. Doma som bola za necelú hodinu a pol. Po krátkom nákupe vo veľkom supermarkete za rohom som sa tentokrát s tromi taškami vyviezla hore výťahom. Obligátne hrabanie sa v kabelke, štrngot kľúčov a o malý moment na to znovu tá známa vôňa. Domov.

I keď... Tentokrát akoby som zacítila aj niečo iné, nové. Niečo, čo sem tak úplne nepatrilo. Mužský parfum? Mohla to byť jeho práca? Nevravím, že by ten závan mužského parfumu bol nepríjemný, no vyrušil ma. To ma hneď podnietilo k urýchlenému odloženiu Furly na jej miesto a presunu do obývačky. Knižnica!

Zasvietila som svetlo a zhlboka si vydýchla. Všetko bolo tak, ako keď som odchádzala. Až na sticker, ktorý som mu nechala na jednej zo sklenených tabúl. Už tam nebol. Snád' pochopil, pomyslela som si.

O malý moment na to som zistila, že pochopil určite. Na kuchynskom stole totiž trónila veľká čokoláda a pri nej sticker. Nebol však môj. Bolo na ňom iné písmo, trochu drsnejšie a jemne naklonené doprava. Písmo, ktoré som nepoznala. Rýchlo som si bežala umyť ruky a vrátila som sa na miesto činu. Na odkaze stálo:

Prepáč. Nemohol som odolat'. Tú knihu zháňam už dlho, a keď som ju videl u teba... Chcel som si ju prečítať a vrátiť do knižnice, ale zabudol som. Prichytila si ma pri čine. Snád' mi táto malá pozornosť pomôže odčiniť môj prešľap.

Usmiala som sa. No dobre, dobre. Ešte raz som prevrátila oči, svedkom mi bola iba prázdna kuchyňa. Rovnako tak ako bola svedkom toho, že som polovicu veľkej trojfarebnej Milky spratala takmer na posedenie. No a čo, je piatok večer. Chcela som si ísť vybrať knihu na tradičný rituál pred spaním, no oči mi akosi inštinktívne padli len na tú, ktorú som už čítala. A zdá sa, že aj on. Chvíľu som premýšľala, prečo si vybral práve túto. Na muža mal zvláštny vkus. Nemám rada nerozlúštené záhady, tak som sa

rozhodla túto vyriešiť. Vzala som zo stola balíček lepiacich papierikov a sadla si za stôl. Chvíľu som premýšľala. Potom som napísala svoj odkaz:

Prečo práve táto?

KAPITOLA 4

Soboty boli moje. Celý týždeň som mala hlavu ponorenú v papieroch, nedeľa patrila rodine a cestovaniu, ale sobota bola vždy len a len moja. V ten deň som bola paňou nielen svojho času, ale aj svojho mesta. Ak som nebola príliš unavená a neostala som v posteli s knihou, zvyčajne som sa vybrala do mesta. Niekedy s niekým, inokedy sama. Raz to bolo kino, inokedy nákupy, potom zasa centrum mesta. Záviselo to aj od počasia.

Dnes bolo vonku krásne, hoci ešte zima. Za oknami bol typický február. Mráz, sneh, šesť stupňov pod nulou. Ale slnko. Studené slnečné lúče síce nehriali, ale krásne sa ligotali na primrznutých snehových vločkách. Tento deň som sa rozhodla vychutnať v centre mesta. Pôjdem sa prejsť a nasat' trochu mrazivého čerstvého vzduchu.

Od počasia vždy závisel aj smer mojich krokov. V lete som zvyčajne šla do centra pešo. Boli to síce štyri kilometre, no v šatách a sandálkach to nebol vôbec žiadny problém. Keď som však mrzla v hrubej bunde, na rukách som mala rukavice a na nohách čižmy až po kolená, ani náhodou som nešla pešo. Auto som nechala na parkovisku v tesnom susedstve hlavného námestia, ktoré nieslo krásny názov podľa mieru. Zabuchla som za sebou dvere na svojej červenej Mazde a vybrala sa Fatiminým priechodom rovno do srdca mesta. Keď som vyšla na námestie, vždy som sa na moment zastavila. Bývala som v tomto meste od detstva, no nikdy som sa nevedela nabažiť toho pohľadu. Pod nohami ma chladili zasnežené dlažobné kocky a nad hlavou sa mi týčil majestátny Trenčiansky hrad. Dominanta mesta. Nádherná romantická ikona ako vystrihnutá z historických románov. Miesto, ktoré ukrýva tajomnú studňu lásky

opradenú starou legendou o Omarovi a Fatime. Celý Trenčín akoby mal istý romantický nádych. Jeho úzke kamenné uličky pripomínali atmosféru Toskánska a ak ste mali trošku predstavivosti, na rohu uličky Marka Aurélia ste mohli stretnúť šviháka Giovanniho, ktorý vás bez opýtania vezme za ruku, zatiahne za najbližší roh a vášnivo pobožká. Mesto však Talianov priťahovalo nielen v predstavách, ale aj naozaj. Boli tu minimálne tri reštaurácie vlastnené talianskymi majiteľmi a v lete dokonca priamo tu na Mierovom námestí aj jedna zmrzlináreň.

„*Ciao, Bella,*“ zaznelo mi v ušiach pri spomienke na to, ako som si štandardne od usmiateho Taliana pýtala jednu mangovú do sladkého kornútku. Dnes to nebude zmrzlina, ale horúca káva. Hrad sa mi na chvíľku schoval z dohľadu, pretože som pomaly stúpala do kopca. V jednej z úzkych uličiek smerujúcich hore na hrad sa skrývala aj moja obľúbená kaviareň. Volala som ju U ovečky, hoci jej oficiálny názov znel Coffee Sheep. Vždy som si tu kúpila latte so sebou a pokračovala ďalej smerom hore. Pár schodíkov a odbočka doprava. Ďalších pár schodíkov a kúzelné kované zábradlie Reštaurácie pod hradom. Potom tlmené rytmy salsy vychádzajúce spoza dverí kubánskeho baru La Libertad. O pár schodov ďalej míňam nádhernú rímsku mozaiku na poslednej plošine pred miestom, kde sa k uličke Vojtecha Zamarovského pripája ulica Matúša Čáka. Vynorím sa na malom rázcestí a hrad sa mi opäť objaví nad hlavou ako mocný strážca. Som pomerne vysoko a napravo už začínam vidieť siluetu mesta. Po ten správny výhľad si však musím ísť ešte o pár krokov vyššie. Zabočím za roh popri strmých farských schodoch a prepletiem sa menším zrázom k farskému kostolu. Týči sa tesne pod hradom a je ďalšou výraznou dominantou mesta. Obklopujú ho masívne hradby, ktoré ho na

kopci oddeľujú od zvyšku mesta.

Tu, presne tu. Tu je to miesto, na ktoré mám tak veľa spomienok. Chodím sem často. So zmrzlinou v lete, s kávou v zime. Vždy sa zastavím na hradbách, opriem sa o vysoký múr, položím si naň pohár s kávou a zasnene sa pozerám na mesto. Najkrajšie je tu pri západe slnka alebo tesne po zotmení, keď na mesto padá noc. Pod vami sa postupne začnú rozsvetovať pouličné lampy a obloky starých mestských domov. Kým sa na horizonte ešte stále mihá posledná ružovo-zlatá žiara zapadajúceho slnka, vzdialené kopce súperia o dominantu scenérie s dvomi cibulovitými vežičkami oproti stojaceho Piaristického kostola. V mobile mám snáď milión fotiek tohto výjavu. Denných, nočných, súmravných, jarných, letných, jesenných aj zimných. Dnešok by k nim krásne zapadol, a tak neodolám a opäť vyťahnem mobil z vrečka, aby som si doplnila zbierku.

Keď dochlipkám kávu, obídem kostol z druhej strany, pozdravím „Džízsa,“ ako to zátišie s kamarátkami voláme, a pomaly sa poberiem opäť dolu do mesta. Tentokrát zídem nadol renesančnými farskými schodmi, ktoré sú skryté pod strmou striedkou s kovovými mrežami po jednej zo strán. Ako postupne stúpate alebo klesáte, môžete cez ne vidieť rôzne pohľady na mesto. Schody sú v tejto popoludňajšej hodine pomerne prázdne. Majú takmer 500 rokov a pod váhou návštevníkov vedia tu a tam poriadne zavrzgať. Keď ich zdolám všetky, ocitnem sa naspäť na Mierovom námestí. Je mi zima. Vonku je síce krásne, ale mráz štípe. Prejdem sa teda už len kúsok naspäť k Morovému stĺpu, odkiaľ sa zasa dostanem na Palackého ulicu k môjmu autu. Cestou ešte míňam svoj obľúbený obchodík s umením. Každý raz, keď prechádzam okolo, je vo výklade iný obraz. Jedného dňa tadiaľto pôjdem s plnou peňaženkou a